במרד עובדי השבועון, מספר על השביתה בעקבות

הרמאי קונארד קויו, סוחר־המזכרות שהוליך שולל את גרד היידמן והציג את עצמו כקונראד פישר. אחיו לא היה גנרל כי אם עוזר־שוטר וסבל בתחנת־הרכבת וגיסו לא היה מנהל מוסיאון אלא שומר־לילה. הם לא היו מעורבים בפרשה.

ממטהו של היטלר בברלין, כדי להבריח מיסמכים חשובים ואישיים של היטלר. בקשתו האחת של הכפרי, לדברי קויו, היתה להסדיר עבורו קבורה הוגנת.

הגיס, כך סיפר קויו להיידמן, הסכים לעיסקה והסדיר לכפרי מראש הלווייה מפוארת ובתמורה קיבל כתובות של הכפריים שרוקנו את המטוס. בבתיהם הוא גילה דגלים של המפלגה הנאצית, ציורים שהיטלר צייר בעצמו ו־27 יומנים שנכתבו על־ידי היטלר. היידמן נרדהם, אך לא קנה מייד את הסיפור. הוא קודם כל חקר וברק את סיפור התרסקותו של המטוס ב־1945. הוא מצא שהסיפור אמיתי. הוא גילה את הסוד לעורך שטרן וקיבל אישור להשיג את היומנים. הוא חזר לקונארד קויו, שהיה מוכר לו כקונארד פישר, ונתן לו אר־קיי. קויו דרש סכום של 80 אלף מארק לכל יומן, והבטיח לספק שלושה מתוך 27 היומנים.

שלושה שבועות אחר־כך ב־27 בינואר 1981, כשבכיסו 200 אלף מארק, נסע היידמן לשטוטגרט וביצע את חלקה הראשון של עיסקת היומנים. לדברי היידמן הוא נאלץ שלא לגלות לעורכי שטרן את שמו של קונארד פישר, כדי לא לסכן את חיי אחיו הגנרל במיזרח־גרמניה. הוא אולץ על־ידי קויו להתחייב ולהבטיח שלא לבדוק את אמיתותם של שלושת הכרכים הראשונים, כדי שפרשת היומנים לא תדלוף ולא תסכן את חיי האח, שאמור היה לספק את יתר חלקי העיסקה.

ב־25 בפברואר, 1981 קיבל היידמן במזומן 480 אלף מארק מידיו של מנהל בית ההוצאה־לאור. הפעם אמור היה היידמן להביא את היומנים בעצמו ממיזרח־גרמניה. העיסקה התבצעה כמו בסרט־מתח, על הכביש המהיר [illegible] סוכם כי מכונית [illegible] של היידמן, [illegible]

[illegible] המיזרחית. [illegible] לברלין תעקוף את המר[illegible] מיזרח־גרמנית תעקוף את הכסף. המכונ[illegible] והוא ישליך דרך חלון פתוח את הכסף. המכונ[illegible] תעקוף אותו משמאלו, ואז הוא יפתח חלון [illegible] והמכונית יושלכו אל מכוניתו היומנים. [illegible] סיפור המכוניות על הכביש המהיר חזר על [illegible] עצמו פעמיים. סך־הכל זרק היידמן דרך חלון [illegible] המכונית סכום של 595 אלף מארק. אך הנסיעות [illegible] היו מסובכות מאוד, והיידמן ביקש לקבל את [illegible] יתרת היומנים במערב. הם הובטחו למערב־ [illegible] גרמניה, באמצעות משאיות שהעבירו פסנתרים [illegible] מהמיזרח.

[illegible] אולם עם הכסף בא התיאבון. פתאום גילה קויו [illegible] כי היטלר לא כתב 27 יומנים בלבד, כי אם 69, [illegible] ומכרך לכרך הוא כתב ביתר חריצות וכך גם עלה [illegible] ותיקים, כאשר לפתע גדל מיספר היומנים מ־27 ל־69? כיצד לא חשדו כאשר הקפיץ קויו את מחיר היומנים ביותר ממאה אחוז?

שבתאי טל אומר, כי כל מי שעסק ובא בסוד היומנים היה מהופנט מהתגלית הענקית, מהסקופ האדיר. בסך־הכל, מספר טל, ידעו רק חמישה בני־אדם בכל המערכת הענקית של שטרן על פרשת רכישת יומני היטלר. המוזר בכל העסק הוא, שהחקירות שאמורות היו להיעשות לפני רכישת היומנים, ושהיו מונעות מהשטרן את הבושה הגדולה, נעשו אחרי גילוי הבזיון. אחד מעורכי שטרן, שעסק בחקירה שאחרי פירסום היומנים גילה תוך שעה את מה שהיידמן לא גילה במשך שלוש שנים. הוא גילה כי שמו של קונארד פישר הוא קונארד קויו ושאחיו אינו גנרל בצבא המיזרח־גרמני אלא עוזר־שוטר וסבל בתחנת־הרכבת. הוא גילה כי גיסו של קויו אינו מנהל מוסיאון אלא שומר־לילה, וכי שניהם לא היו מעורבים כלל בפרשת היומנים.

ב־5 במאי בשעה שעורך שטרן פטר קוך, ועורך־התצלומים פרנקי מילר מאי שהו בניו יורק, אצל המומחה לכתב־יד קנת רנדל, שגילה כי היומנים מזוייפים — גברה התסיסה במערכת השבועון בהאמבורג. עובדי שטרן הטילו בקול רם ובגלוי ספק באמיתותם של היומנים והתלוננו על הפירסום. אולם בה בשעה שקנת רנדל הודיעו לקוך ולמילר מאי כי כיתבי־היד מזוייפים, אמר העורך הראשי, פליקס שמידט, ללא כל עוררין לעובדיו המתוסכלים והמבולבלים של השבועון: „אמיתותם של היומנים מוכחת ברגע זה יותר מאשר בעבר."

במועד זה כבר ברקו כימאים והסטוריונים של המחלקה לזיהוי פלילי של מישטרת מערב־גרמניה את כיתבי היד, ונתנו תשובה חד־משמעית: היומנים מזוייפים.

„תשעים וחמישה אחוזים מעובדי שטרן," אומר שבתאי טל ספק בכאב ספק בתדהמה, „לא היו מעורבים בפרשת היומנים ולא הוכנסו בסוד העניינים של היומנים. איש אינו יודע עד היום הזה מי כתב את היומנים ומי זייף את כתב־ידו של היטלר. יתכן מאוד שקונארד קויו הוא הזייפן, אך איש לא הצליח עדיין לגלות מי כתב את היומנים."

פיצויים לכל החיים

קויו, שהסגיר עצמו למישטרה, הטיל פצצה נוספת: הוא טוען כי קיבל רק שניים וחצי

גרד היידמן. הכתב הוותיק והמנוסה של השטרן שסיבד אותו בפרשת יומני היטלר, מצולם עם היומנים בגלוין לפרם את היומנים. היידמן מאיים כי יתקע כדור בראשו.

מליוני מארקים מתוך התישעה וחצי המליונים שסיפק שטרן להיידמן לשם רכישת היומנים. לאן, אם כך, נעלמו שבעת המליונים? האם היידמן הכניס אותם לכיסו? היידמן טוען בלהט שהולך שולל על־ידי קויו הנוכל, ושנתן לו את כל הכסף. הוא מסתגר בביתו ומאיים כי יירה כדור בראשו.

ובינתיים, במערכת שטרן גאתה תסיסת העובדים. שני העורכים שהיו מעורבים בפרשה, פטר קוך ופליקס שמידט, ששימשו בתפקידם שלוש שנים נבחרו גם הם, בזמנו, שלא בהסכמת העובדים. העובדים חששו שאחרי פיטוריהם יחזור שטרן על התרגיל וימנה עליהם שוב שני עורכים שאינם מקובלים עליהם. שבתאי טל אומר: „מזל שכל זה קרה כעת. ההוצאה־לאור של שטרן יודעת שהיא אינה יכולה לכפות עלינו עורכים שאינם מקובלים עלינו. כתבי שטרן יצאו מחוזקים אחרי הפרשה, וכעת אנחנו מתחילים מחדש, מחוזקים יותר, אחרי המילחמה הנוראית שניהלנו נגד המינוי של שני עורכים שנכפו עלינו."

המצב בשטרן, נכון לעכשיו, הוא ששני העורכים שהיו מעורבים בפרשת היומנים, קוך ושמידט, פוטרו וקיבלו פצויים שיספיקו להם לכל החיים. היידמן נזרק מעבודתו והואשם במעילה באמון. ד"ר פטר שול לטור לא מונה כעורך. פטר־יוהאנס ג'רום מונה כעורך ראשי, למרות התנגדות העובדים, כשלצידו נשאר רולף גלהאוון, שהיה העורך האמנותי של שטרן ביחד עם קוך ושמידט, אך לא היה מעורב בפרשת היומנים.

שטרן נחשב לשבועון המצוייר הגדול ביותר בעולם המערבי. הוא יוצא־לאור בשתי מהדורות — האחת ביום החמישי בערב, ב־250 אלף עותקים, ומהדורה שנייה נסגרת במוצאי־שבת, במיליון ו־600 אלף עותקים. בינתיים אזלו לחלוטין שני הגליונות שבהם פורסמו יומני היטלר, והפכו לבעלי ערך עבור אספנים.

שרית ישי ■